

Lligó XI

trova
 límits
 Himalaya
 immòvil
 aixís
 extranyet
 soletat
 veje
 polvorcig
 suraba
 illuminaba
 europeu

trobi
 límits
 Himalaia
 immòbil
 així
 estranyet
 soledat
 veie (va veure)
 polsim
 surava
 il·luminava
 europeu

Lligó XII

entrega
 about
 mínims
 a aquell
 que allà els col·locà
 tingué de

llurament
 ou (a ou)
 mínims
 aquell
 que els hi col·locà
 hagué de

Lligó XIII

fi
 però

fi
 però

es

I hauria

quin representant

però

es

consciència

es

Sligó XIV

extrany

mirava

dubtant de que aquesta

si

frecuement

exigències

permès

Sligó XV

treball

llàgrimes

resplendia

d'un recent brumyt

per un obsequi

adustus

ginnàsia

és (verb)

Hi hauria

el representant de la qual

però

és

consciència

és

estrany

mirava

dubtant que aquesta

si (afirmatiu)

frecuement

exigències

permès

treball

llàgrimes

resplendia

d'allò brumyt de nou

per a un obsequi

adustus (o adusts)

ginnàstica

Observacions

(1)

Si, aquesta vegada us heu fixat més en l'accentuació. Tanmateix, encara us hi heu entremencat algun cop, adés per defecte (límits, mínims, és, si, exigències, llàgrimes), adés per excés (fi, resplendis), adés per emprar l'accent agut en lloc del greu (peró, permes).

Davant de m, el mateix que davant de b i de p, s'escriu m i no n. Així: immobil i no inmobil, i menys inmoial. Soles excepcions: tanmateix, gramment, benmerexent.

Les terminacions del present imperfect dels verbs de la primera conjugació, s'escriuen en v i no en b. Així: mirava, il·luminava, en lloc de miraba, il·luminaba.

"... els més mínims objectes (subjecte) semblen retenir (verb) a... aquell (complement directe)". Per consegüent, no precedit de la preposició a. Si es volgués reemplaçar aquell (complement directe) per un pronom feble, es diria: "els més mínims objectes semblen retenir-lo", on veiem aquell representat per lo pronom feble complement directe. En canvi, si reemplaçem per un pronom feble el complement de l'oració següent: "avui mateix escriví a la meua germana", tindrem: "avui mateix li escriví". Quan un complement, posat en 3ª persona singular, és reemplaçable per "li", és indirecte.

(1) ha d'aver precedit de la preposició a. Però ni no és reemplaçable per li, sinó per el (o lo) o la, és que es directe, i no ha de portar davant la preposició a. "He escrit a la meua germana", és correcte, perquè "la meua germana" és completament indirecte ("li he escrit"), però "he vist a la meua germana" és incorrecte, perquè "la meua germana" és completament directe ("l'he vista", no "li he vista").

El "cuyo" castellà no s'ha de traduir per "quin", sinó per la perífrasi "el ... del qual". Així "cuyo representante" = "el representant de la qual".

La conjunció feble que no admet davant sen les preposicions a, en, de. Són, doncs, incorrectes expressions com: "va accedir a que hi tornéssim", "quedem en que es farà demà", "dubtant de que aquesta vegada...". Cal dir: "va accedir que hi tornéssim", "quedem que es farà demà", "dubtant que aquesta vegada...".

"Li" vol dir "a ell" o "a ella" (im. rol completament, l'indirecte). "L'hi" és la combinació de dos complements: directe i indirecte, o directe i circumstancial. Si "li" vol dir només "a ell" o "a ella", és correcte, si vol dir més que això, s'ha d'escriure l'hi (o la hi, o li ho).

Comprendre, forma del verb comprendre (compost de prendre) s'ha d'escriure amb r entre la p i la e, malgrat la pronúncia habitual que hi omet aquesta lletra, com arbre s'escriu així (arbre) i no arbre, com vol pronunciar-se.

El so de j s'escriu g davant e i i.
Hi ha algunes excepcions davant e: majestat, jerarquie, jeroglífic, jense, jeie, Jesús, Jeroni, Jerusalem, i davant el grup ect o ecc: projecte, abjecte, subjectar, infecció, objecció, etc.
No hi ha cap excepció davant i.